

1. PEATÜKK

Oli esmaspäeva hommik ja üks hoolikalt raseeritud pruunikspäevitunud näoga mees puhtas teksasärgis ajas lehmakarja üle sillutatud tee laudast karjamaale. Eemalt lähenes üks auto ja mees hakkas kiruma. Autod hirmutasid tema loomi ja kui roolis oli mõni pühapäevasõitja New Yorgist, mis asus vaid viiekümne miili kaugusel lõunas, võis lugu päris hulluks minna. Ta seis keset teed ning pörnitses lähenevat deemonit ja hingas siis kergendunult, kui nägi, et auto võttis hoogu maha ja peatus lõpuks kuue jala kaugusel ükskõikselt nohisevast Jenniferist. Autojuhti nähes leebus karjaaja ja lõplikult. Ei keerelnud ju temagi elu vaid lehmade ümber ja ilusa tüdruku tundis ta kohe ära, kui mõnda nägi. Tüdrukul olid laigulised põsed ja tema silmad olid murelikud, kui ta küsis:

«Palun öelge, kas ma olen õigel teel Foxi juurde?»

Mees mühatas ja tema silmanurkadesse tekkisid laitvad kortsud. «Aa, te otsite «loomaaeda».»

«Jah,» vastas naine tõsiselt. «Olen kuulnud, et nii seda siin naabruskonnas kutsutakse. Kas ma olen õigel teel?»

Mees noogutas ja viipas pöidlaga. «Umbes üks miil siit edasi. Suur valge maja künkjal puude vahel, teest natuke eemal.»

Naine tänas teda. Karjaajaja nägi, kuidas ta käigukangi haarates huuled kõvasti kokku surus ja päris: «Miks te nii kenal suvehommikul nii vihane olete?»

«Ma pole vihane. Mul on mure. Tänan teid.»

Mees vaatas, kuidas loguvõitu kupee käänaku taha kadus, ja pomises: «Kui ta mõne mehe pärast muretseb, siis mina see pole ega saa kunagi olema.» Seejärel ta kärratas: «Queenie, kurat võtaks, liiguta ennast!»

Naine sõitis miili edasi, nägi künkakesel suurt valget maja ja pööras sissesõiduteele. Tee oli ilus ning lookles jalakate ja vahtrate pakutavas õdusas varjus ja viis üle väikese silla, mille all vulises selgeveeline oja. Tee ääres kõndis neli või viis inimest, kes tema möödudes pead pöörasid, aga sellised detailid naise tähelepanu ei pälvinud. Tee viis ringiga ümber maja, kus oli sillutatud plats, mille tagumises servas seisis hiiglaslik küün, mille uste järgi otsustades võis arvata, et see oli ümber ehitatud garaažiks.

Naine parkis auto platsi äärel ja ronis välja. Kaks suurt ja üks väike koer lippasid põõsaste vahelt tema poole, uudistasid teda ja uitasid minema. Kuskil kraakus uimaselt vares. Aidast ilmus üks mees, kes pärast põgusat pilku auto ja selle reisija poole otsustas, et need ei puutu temasse, ja kadus kuhugi. Tüdruk hakkas minema maja tagaukse poole, mida varjas kollaste ronirooside metsik puhmas. Ta oli juba peaaegu kohal,

kui uksest astus välja roheline kitliga suurt kasvu ümmarguse näoga naisterahvas, kes vaatas teda kärsitute silmadega. Ka tema hääli oli käge ja kärsitu, aga mitte vaenulik.

«Tervist.»

«Tere,» ütles tüdruk. «Minu nimi on Nancy Grant. Helistasin tund aega tagasi. Kas mister Fox on kodus?»

Naine raputas pead. «Mister Tecumseh Fox pole tagasi tulnud. Võite teda verandal oodata või tulete majja. Mul on toiduvalmistamisega kiire.»

«Ma...» Tüdruk hammustas huulde. «Kas ta jõuab varsti tagasi?»

«Võib-olla, aga ma ei oska öelda. Ta pidi juba eile öösel tulema. Kas mister Crocker ei öelnud teile seda?»

«Jah, ütles küll, aga ma...»

«Hästi. Mister Tecumseh Fox tuleb millalgi. Kunagi ta ikka kohale jõuab. Mis mure teil on? Kas väga suur?»

«Jah.»

«Unustage see praegu. Minge korjake lilli. Neid meil siin jätkub. Ise ma küll korjaksin neid või läheksin kirkusse või istuksin verandal. Nii ilus päev. Aga ma pean süüa tegema.» Naine pööras järsult ringi ja kadus roospõõsa taha. Siis ilmus selle tagant välja tema ümmargune nägu ja teatas: «Minu nimi on missis Trimble!» ja kadus uuesti.

Tüdruk tegi rooside poole grimassi, ajas selja sirgu ja hakkas teisele poole maja minema. Maja ümbritsesid lopsakad puud ja põõsad, pehme muru ja lillepeenrad, mis kõik olid hoolitsetud, aga mitte ka poputatud. Ta

läks trepist üles avarale varjulisele verandale, mille mööbel oli kummaliselt paigutatud: paremal pool oli terve tosin kergeid tugitoole, aga vasak pool oli täiesti tühi. Ühes tugitoolis istus triibulise jaki ja hallide püksitega mees, kelle nägu ja laupa rikkusid suured sibuljad muhud. Üks silm oli kinni paistetanud, teine silm jälgis pinevalt midagi, mida mees käes hoidis. Kuskilt kostis puusaagimise heli, aga ringi vaadates sellist tegevust märgata polnud. Tüdruk heitis mehele kiire pilgu ja läks siis tühjale verandapoolle ning toetas end selle ääriole.

Üle saagimise heli kostis mehe hää:

«Tulge istuge siia!»

Tüdruk ütles, et tal on sealgi hea.

«Ei ole! Kärsenäpp on sinna pesa teinud, sellepärast me kolisime toolid siapoole. Istuge siia! Mul pole kärntõbe, sain mesilastelt nõelata!»

Tüdruk ei tahtnud vaidlema hakata ja läks mehe juurde, kes endiselt uuris asja oma peos, mis osutus väikeseks äratuskellaks. Tüdruk hakkas juba istuma, aga ehmatas jälle püsti, kui kostis peaaegu korraka kaks heli. Kõigepealt kõva ragin puuvõrast ja kohe hakkas mehe käes äratuskell helisema. Tüdruk vaatas, kuidas puu otsast sadas rabinal läbi lehtede alla suur kuivanud oks. Saagimine lõppes ja ülalt hõikas keegi:

«Kuidas on?»

Mesilaste ohver karjus vastu: «Sina võitsid! Ühe sekundiga! Jumal küll, ainult üks sekund.»

Kostis juubeldav hüüe ning krabinat ja hetk hiljem

libistas üks mees end mööda puutüve alla. Ta oli noor, muheda olemisega, suurt kasvu ja higine. Särk oli tal katki kärisenud. Ta jäi trepi ette seisma ja käsutas:

«Hakka pihta ja korista praht ära!»

«Homme koristan. Need kublad valutavad.»

«Korista kohe, see oli kihlveo osa. Aga enne tood mulle ühe napsi, mina istun siin, rüüpan seda ja vaatan, kuidas sa koristad. Sa kauplesid aja niikuinii kaheksa minuti peale alla ja ma sain ikkagi hakkama. Tahhan rukkiviskit...»

Ta jäi vait, pööras ringi ja jäi sissesõidutee poole vaatama. Sealtpoolt oli hetke eest kostnud terav autosignaali ja kohe ilmus ka auto nähtavale. See oli suur must kroomitud kapotiga kabriolett, mis veeres hääletult künkast üles.

Äratuskellaga mees tõusis püsti. «Fox on tagasi,» teatas ta. «Küll ta alles rõõmustab, kui seda rämpsü murul näeb! Pean selle kella missis Trimble'ile tagasi viima...»

Ta tõttas majja, noormees tuli tüminalt trepist üles ja läks talle järele. Kabriolett kadus juba maja nurga taha. Nancy Grant võttis istet. Viie minuti jooksul, mis ta veel ootama pidi, keeras ta oma viiskümmend korda pea lootusrikkalt ukse poole, aga oodatud isik tuli ikkagi kahe vaatamise vahel. Neiu kuulis kiireid kergeid samme, vaatas nende saabumise suunas ja nägi oma kahekümne kahest eluaastast umbes viiasteist aastat vanemat meest, kes oli palja peaga ja kandis pruuni Palm Beachi ülikonda. Esimene mõte, mis tal peast läbi käis,

oli, et mees näeb tõesti rebase moodi välja^{*}, aga siis ta nägi, et mehe nina pole üldsegi terav ja tema pruunid silmad pole kavalalt pilukil. Need silmad vaatasid ta kiiresti üle, eksides nii lühikeseks hetkeks tema enda silmadesse, et neiu sattus segadusse.

«Mina olen Tecumseh Fox. Missis Trimble ütles, et teie nimi on Nancy Grant. Te tahtsite mind näha?»

Nancy noogutas, vaatas vasakule ja paremale, avas suu ning sulges selle jälle.

«Siin pole midagi karta,» sõnas mees. «Meid ei kuu-
lata pealt ega häirita. Te näete väsinud välja. Kas ma võin teile midagi juua pakkuda?»

«Ei, aitäh.»

«Ah nii... Istuge.» Fox tõmbas ühe tugitooli endale lähemale, nii et ta sai neiu vastu istuda. Kui nad olid istunud, haaras mees kiire liigutusega neiu käe, patsutas seda julgustavalt, nõjatuis seljatoele ja küsis: «Mis teil siis on?»

«Asi on mõrvas.» Äsja patsutatud käsi tõmbus rusi-
kasse. «Thorpe'i mõrvas.»

«Thorpe'i? Kas mõni Thorpe on mõrvatud?»

«Noh, jah,» vastas Nancy hämmeldunult. «Tänased ajalehed...»

«Pean vabandama, aga ma pole neid lugenud. Ma sõitsin eile Bostonisse üht asja uurima ja jõudsin alles nüüd tagasi. Kas see Thorpe on teie sõber?»

«Ei ole sõber. Te olete temast kindlasti kuulnud. Ridley Thorpe. Thorpe Controli juht.»

---

^{*} Fox – rebane

«Seesama? Tapetud?»

«Jah.»

«Niisiis?»

«Nad vahistasid minu onu. Minu onu Andy – Andrew. Tema pärast ma teie juurde tulingi, ta tunneb teid. Kas te mäletate Andrew Granti?»

Fox noogutas. «Muidugi. Ta oli umbes kolm aastat tagasi mu külaline. Ta kavatses midagi kirjutada, aga ei saanud kuidagi alustada.»

Kerge puna Nancy põskedel andis aimu, milline võiks neiu siis välja näha, kui ta poleks väsinud. «Ma tean,» ütles ta. «Ta rääkis mulle teie külalistest, kes võisid siin olla nii kaua, kui tahtsid. Ma tean, et ta oli oma kirjutamisega üsna... sihitu. Aga kui ma tulin New Yorki tööle, otsis ta ka endale töökoha reklaamikirjutajana... Vist ainult selleks, et mind vajaduse korral aidata. Siis polnud mul sellest aimugi. Ma imetlen teda ja olen talle tänu võlgu ja armastan teda väga. Mõtlesin, et äkki oleksite teie valmis teda aitama... Tema ei saatnud mind siia. Loodan, et teie arvamus temast pole... noh...»

«Mina teda küll mõrvariks ei peaks. Kas tema tapiski Thorpe'i?»

«Ei!»

«Hästi. Miks ta vahistati?»

«Ta... Ma pean teile kõik ära rääkima.»

«Laske käia.»

«Kas te aitate teda? Kas te saate ta vanglast välja aidata?»

«Kõigepealt rääkige mulle asjast.»

«Ta oli eile öösel seal... kohas, kus Thorpe mõrvati.»

«Kus see juhtus? Veel kord vabandust, ajalehed on majas. Kas ma peaks minema ja enne uudised läbi lugema?»

Nancy raptas pead. «Ma räägin teile ise. Tean asju, millest lehed ei kirjuta. Thorpe tapeti Mount Kisco lähedal metsas. Tal oli seal suvemaja, kus ta veetis üksinda kõik nädalavahetused. Keegi ei käinud seal kunagi külas, kedagi ei kutsutudki sinna. Isegi mitte tema perekonda. Oli ainult üks neeger, kes oli nädalavahetustel tema autojuht, kokk ja teener. Kedagi teist sinna ei lubatud. Eile öösel keegi hiilis tema maja juurde, tulistas avatud aknast sisse ja tappis ta.»

«Ja Andy Grant oli seal?»

«Jah. Ütlesin, et tean asju, mida lehtedes kirjas pole. Mina sõidutasin ta sinna.»

«Teie? Kas teid kutsuti sinna?»

«Ei. Onu Andy töötab Willoughby reklaamiagentuuris ja Thorpe Control on nende suurim klient. Onu kirjutas terve seeria tekste ühe uue toote reklaamikampaania jaoks, aga Thorpe'i töötajatele see ei meeldinud. Onu aga arvas, et see on parim asi, mis ta kunagi teinud on, ja et see vääriks rohkem tähelepanu. Nii läks ta vaidluses natuke liiga tuliseks ja agentuur lasi ta lahti. See oli nädal aega tagasi. Ta oli kindel, et kui ta saaks Ridley Thorpe'iga ise rääkida, siis saaks ta kindlalt oma tekstid talle maha müüa, aga talle ei pääsenud kuidagi ligi. Onu Andy teadis, kus Thorpe'i suvemaja asub, ja